

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1704/2021
10.02.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Филип Филиповић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Ваљеву, ради утврђења радног односа, поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2882/20 од 16.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 10.02.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2882/20 од 16.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2882/20 од 16.03.2021. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба тужене и укинута пресуда Основног суда у Шапцу ПП 255/19 у усвајајућем делу. Ставом другим изреке, одбачена је као недозвољена тужба у делу захтева за поништај решења тужене Републике Србије - Прекршајног суда у Шапцу број Су V-35 ../2019 од 26.11.2019. године којим је тужили, закључно са 26.11.2019. године, престао радни однос на одређено време због истека рока на који је заснован. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев за утврђење да је радни однос тужиље, заснован уговором о раду број Су V-35 ../16 од 27.10.2016. године на одређено време, постао радни однос на неодређено време дана 02.11.2018. године и обавезивање тужене да тужилу врати на рад и распореди је на радно место које одговара њеној стручној спреми и радној способности. Ставом четвртим изреке, утврђено је да су уговори о раду наведени у овом ставу изреке, закључени између тужиље и тужене, фиктивни и као такви апсолутно ништави и да нису производили правно дејство. Ставом петим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка. Ставом шестим изреке, обавезана је тужилца да накнади туженој трошкове другостепеног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. и члана 441. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да тужилина ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се посебно не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка због којих се, под условима из члана 407. став 1. тачке 2. и 3. тог закона, овај правни лек може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је у периоду од 27.10.2016. године до 27.04.2019. године сукцесивно закључила шест уговора о раду на одређено време (на по шест месеци) за радно место ..., због повећаног обима посла. За све то време тужила није обављала послове ..., за које је закључила уговоре о раду, већ послове Између странака је 27.10.2019. године закључен још један уговор о раду на одређено време у трајању од месец дана, због повећаног обима посла на радном месту ..., али је тужила и у том периоду радила као Решењем од 26.11.2019. године утврђено је да је тужили радни однос престао због истека времена за који је закључен уговор о раду од 27.10.2019. године. Против тог решења тужила, сагласно датој поуци о правном леку, није изјавила жалбу Жалбеној комисији судства.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је правилном применом материјалног права извео закључак о ненадлежности суда за одлучивање о захтеву за поништај решења о престанку радног односа.

Тужила је уговором о раду од 27.10.2019. године засновала радни однос на одређено време у статусу државног службеника. Законом о државним службеницима, поред осталог, прописано је: да државни службеник има право жалбе на решење којим се одлучује о његовим правима и дужностима, ако жалба законом није изричито искључена (члан 16); да се при одлучивању о правима и дужностима државног службеника примењује закон којим се уређује општи управни поступак, изузев код одлучивања о одговорности за штету (члан 140. став 4); да жалбене комисије одлучују о жалбама државних службеника на решења којима се у управном поступку одлучује о њиховим правима и дужностима (члан 142).

Следствено изложеном, законитост решења од 27.10.2019. године о престанку радног односа тужиле на одређено време испитује се у управном поступку, жалбом изјављеном Жалбеној комисији, а судска заштита је обезбеђена у управном спору сагласно члану 143. став 3. Закона о државним службеницима. Због тога редовни суд није надлежан да одлучује о тужби којом је тражен поништај означеног решења. Тужила је подношењем ове тужбе изабрала погрешан правни пут за заштиту свог права јер је против решења о престанку радног односа морала да изјави жалбу, односно да тужбом покрене управни спор у случају да је незадовољна одлуком другостепеног органа о њеној жалби.

Тужбени захтев за утврђење да је радни однос тужиле на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време другостепени суд је одбио са образложењем да је у периоду од 26.10.2016. године до 26.10.2019. године тужила послове обављала у статусу намештеника, а од 27.10.2019. године у статусу државног службеника, тако да различити радно-правни статус тужиле имплицира примену не само члана 37. став 2. и 6. Закона о раду, као општег прописа о раду, већ и Закона о

државним службеницима. По становишту тог суда, тужиљи је радни однос као намештенику престао 27.10.2019. године, када је примљена у радни однос на одређено време као државни службеник, а тај пријем тужиља није оспоравала у одговарајућем управном поступку и решење о престанку радног односа тужиље у статусу државног службеника није поништила.

По становишту ревизијског суда, тужбени захтев за утврђење постојања радног односа на неодређено време није основан, али из других разлога. Одлуком о максималном броју запослених на неодређено време у систему државних органа, систему јавних служби, систему Аутономне покрајине Војводине и систему локалне самоуправе, донетом на основу члана 4. став 1. Закона о начину одређивања максималног броја запослених у јавном сектору, максималан број запослених на неодређено време у Прекршајном суду у Шапцу износи 52 запослена. Тужиља није спорила тврдњу тужене изнету у одговору на тужбу да је број запослених на неодређено време у означеном државном органу исти као максимални број запослених предвиђен наведеном Одлуком, што значи да би утврђивањем да је тужиља у радном односу на неодређено време био прекршен принудни пропис.

Са свега наведеног, по налажењу Врховног касационог суда, нису основани наводи тужиљине ревизије о погрешној примени материјалног права, због чега је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић